

Még egy pillanat

*Elhalványult a nap...
A lég még szinte zengett.
Ragyog a madarak
tollán a fény és csend lesz.*

*Leájul egy levél —
a fatörzs belederméd,
meg is kérdi: — Miért?
S kap csúcsa sárga leplet,*

*A levél meg pörög,
kereng, aláhull nesznek.
Egy pillanat még!... s fekszik
madártollak mellett.*

IVÁN CANEV

Csend

*Amikor elzendül kaszánkról
a nyár zaja, s lüktet a csend,
és az őrszemes hangyavárból
morzsa dereng;*

*amikor visszahull galambunk
a késtelen kezek közé,
s folyam zúg, amerre arattunk:
a búzaözöné;*

*amikor az aranyfa törzsét
búcsúkörozi a levél,
és a szőlő fürtjein ködfényt
ragyogtat föl a szél;*

*amikor az ereszek alján
sorra némulnak a fészkek,
és kisarjadt gyökere halvány
a csillagos égnek;*

*mikor az est lámpáiból már
lobbog az eljövő álom,
s csakis a hajszáleriünk pulzál,
majd hallod te is, barátom:*

*... hogy az atomok
hogyan esnek szét benned,
s a könnyörtelen szavak
hogy robbannak.*

Alkotás

*Valaki jön, valaki másik elmegy:
egy föld — de az arató mennyi mégis!
Ám lépkedjen mindegyik a maga rendjén itt.
Mert ezen a közös mezőn a rejtett
magányban van a még rejtettebb nagyság.*

Nem hasonlít itt más, csak a verejték.

Ébren

*Az idő tájt, mikor az éjjeliőrök ásitának,
és titkos útjaikra tovalebegnek a kísértetek,
amikor a kakasok arról álmodnak, hogyan is kel ki a hajnal,
az éj pedig saját zenitjén lép át —
mond, miért nem tudsz aludni, te nyugtalan ember?
Álomtalan fa vagy, és mintha ezer éve
válná törzsed a szű már — ingerült
idegeiddel belső hangot is hallasz.
Remegve a mindenség süket dobogását,
hallasz-e legalább egy megnyugtató hangot is?
Bensődet kirágja aggodalmad.
Inkább lehettél volna fa, mint ember!
De most — büntetett-e, küldetett-e? — ébren vagy.
Örökkön reménykedni fogsz, utolsó lehetetedig.
Csak vigyázd félve a kóbor tüzecskét,
amely kiéget neked egy ajtót az álom birodalmához.
Legyen az a láng névtelen, s jöjjön a legmelegebb pillanatban.*

NIKOLÁJ ZAJAKOV

Szőlőmetsző Trifon ünnepe

*És ezen a napon kék nap kel föl,
az ember megnyesi szőlejét,
és könnyeit véres hüvelykkel törli le.
Ömlik a bor előtte, a zenészek megéneklék
a venyigét, mely sohasem fog már teremni.*

*A bacchánsnők riadtan lesik
az elhullámzó hóró lehetétét,
tekintetük szenved a csinovnyikoknak,
de az életet sem tagadja meg. Szelíd szó
szeppeg a fájdalom helyéről*

egy véletlenül kikapart kőre.

*Én, ifjabb minden gondolatomnál, nem vagyok magányos
ebben a szeretett, de elhagyatott szőlőben,
ezen az ősi szertartáson, ahol
valaki lelke csavarog halhatatlanul.*